

FOCUS OP VROUWEN

NIEUWSBRIEF AMNESTY INTERNATIONAL VROUWENRECHTENTEAM

EDITORIAAL

Hip hip hoera! We beginnen deze Focus op Vrouwen met een verjaardag. We konden op 31 oktober tien kaarsjes uitblazen voor 'VN-resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid'. Zowel binnen de VN als binnen de EU is deze verjaardag niet onopgemerkt voorbijgegaan. Er werden een aantal activiteiten georganiseerd om deze resolutie in de verf te zetten. Maar hoever staan we eigenlijk na 10 jaar?

Veiligheid staat ook centraal in het dossier van deze december-editie. De gebrekkige toegang tot sanitair in de sloppenwijken van Nairobi, en de onveilige weg erheen, zorgen ervoor dat vrouwen en meisjes onder de constante dreiging leven van seksueel en ander geweld. Amnesty voerde actie voor de vrouwen in de sloppenwijken van Kibera op 22 en 23 september, tijdens de 360° Tour van wereldband U2. Ook op 19 november, Wereld WC-dag, werd er actie gevoerd voor de Keniaanse ambassade. Dit was immers een uitgelezen moment om te onderstrepen wat het belang is van toiletten en rioleringen voor sloppenwijkbewoners, en vrouwen in het bijzonder.

Verder hadden we een gesprek met twee 'moeders van Soacha'. Op uitnodiging van Amnesty deden zij in de maand november een aantal Europese landen aan om aandacht te vragen voor de omstandigheden waarin hun zonen om het leven kwamen. Zeventien jongeren uit het Colombiaanse Soacha werden het slachtoffer van buitengerechtelijke executies. Straffeloosheid overheerst in deze zaak.

Schrijven doen we tot slot voor de afschaffing van het algemene abortusverbod in Nicaragua. Dit verbod verplicht slachtoffers van seksueel geweld hun zwangerschap uit te dragen, ook al is hun fysieke en mentale gezondheid in gevaar. Niet alleen de vrouwen zelf, maar ook dokters en verpleegkundigen kunnen veroordeeld worden wanneer ze een vrouw bijstaan bij de beëindiging van haar zwangerschap.

[Anke Van Vossolle]

10 jaar vrouwen, vrede en veiligheid

© Amnesty International

Op 31 oktober 2000 nam de VN-veiligheidsraad resolutie 1325 aan. Dit was een historische resolutie omdat vrouwen wereldwijd niet alleen als slachtoffer, maar ook als actor in conflicten werden erkend. Er werd gesteld dat vrouwen noodzakelijk zijn bij alle fasen van vredesopbouw na conflicten en bij conflictpreventie. Tien jaar na goedkeuring van deze resolutie keek de VN even achterom: heeft de resolutie effect geïmplementeerd en vooral: hoe moet het verder?

Tien jaar na het aannemen van resolutie 1325 trad de VN in dialoog met vrouwenvredesorganisaties in 25 conflictgebieden wereldwijd. Uit deze gesprekken bleek dat er sinds de aanvaarding van de resolutie zeker een vooruitgang merkbaar is. Zo is het aantal vrouwelijke ministers in postconflictgebieden sterk gestegen, werden er quota vooropgesteld en geïmplementeerd, en gebruikten deze vrouwen hun macht om vrouwenrechten te verbeteren. Ook is men er zich steeds meer van bewust dat er genderschillen bestaan in de manier waarop conflicten burgers treffen en dat deze verschillen

moeten weerspiegeld worden in het nagaan van noden en het plannen voor vredesopbouw.

Toch is er nog heel wat werk aan de winkel. Zo heeft slechts 16% van de vredesakkoordspecificatie aandacht voor vrouwenrechten en -noden. In postconflictgebieden wordt slechts 8% van de budgetten voor heropbouw aan vrouwen noden besteed. Werkgelegenheidsprogramma's in postconflictgebieden komen vooral mannen ten goede en er wordt onvoldoende gedaan om te investeren in eigendom voor vrouwen. Daarnaast blijft seksueel geweld tegen vrouwen vaak onverminderd voortgaan na vredesakkoorden, omwille van onvoldoende investeringen in bescherming en preventiestrategieën en een gebrek aan juridische en veiligheidsvoorzieningen.

Er is dus nog een lange weg te gaan. Daarom heeft de VN een lijst van 26 indicatoren opgesteld om de resultaten rond het betrekken van vrouwen bij vredesopbouw, veiligheid en herstel op te volgen. Ook Amnesty volgt dit mee op.

Annemie Van Uytven

AMNESTY
INTERNATIONAL

Soacha moeders op zoek naar rechtvaardigheid

© Amnesty International

Begin 2008 verdwenen verschillende jongeren uit het Colombiaanse Soacha, een buitenwijk van Bogotá, zonder enig spoor. Maanden later zouden hun lichamen teruggevonden worden in massagraven in Ocaña in het noorden van het land. Zeventien jongens uit Soacha werden zo het slachtoffer van buitengerechtelijke executies door het leger. De 'moeders van Soacha' besloten hun verhaal aan de wereld te vertellen. Moeders Luz Marina Bernal en Maria Ubilerma bezochten op vraag van Amnesty International verschillende Europese landen. Op 20 november 2010 waren ze te gast in Gent.

Luz Marina: "Mijn naam is Luz Marina Bernal, en ik ben de moeder van Fair Leonardo. Hij was 26 jaar oud, maar had een mentale leeftijd van 9 jaar. De daders zochten jongens uit die makkelijk te misleiden waren. Enkele gepensioneerde militairen hadden een zaakje waar ze jongens uitnodigden om koffie te komen

drinken en met hen te babbelen. Ze werden dus eerst vrienden. Nadien moedigden zij de jongens aan mee te gaan naar Ocaña door hen goedbetaald werk voor te stellen, van 1000€ of meer. In Colombia is dat een uitstekend aanbod. Want in ons land biedt de regering triestig genoeg geen goede werkgelegenheid. Van de 17 jongens was de meerderheid werkloos. Ze hielpen hun moeder, broers en zussen. Er waren er ook bij die kinderen hadden."

"Op 8 januari verdween mijn zoon, om 13u30 in de namiddag. Drie maal zijn we naar de openbare aanklager geweest: bij de verdwijning, na 72 uren, en een maand later. Toen we merkten dat ze de aanklacht niet wilden aanvaarden, gingen we met een groep familieleden overal op zoek: in klinieken, hospitalen, herbergen. Eén dag ging voorbij, nog een dag, dan maanden. Voor mij was het erg moeilijk, wetende dat hij niet voor zichzelf kon zorgen door zijn

toestand. Gedurende 8 maanden hebben we hem gezocht. Tot mijn aanklacht op 8 september 2008 eindelijk aanvaard werd. Er kwamen toen reeds berichten binnen over massagraven in Ocaña. Op 16 september liet dokter Ramirez mij komen en gaf me een lijst van 30 jongens. Mijn zoon was één van hen. Toen ze het dossier opende, kon ik hem enkel herkennen aan zijn rechterkant omdat het andere deel van zijn gezicht volledig verdwenen was. Ik wilde zijn lichaam ophalen, maar in Colombia vragen ze 450.000 pesos voor de opgraving van een lichaam. We moesten drie andere families verzamelen om de kosten te drukken en de opgraving te kunnen doen. Tot op dat moment wisten wij niet wat er werkelijk gebeurd was. Aangekomen in Ocaña vertelde de openbare aanklager me dat mijn zoon gestorven was in de strijd. Hij zou deel hebben uitgemaakt van een groep narco-terroristen. Fair Leonardo verdween op 8 januari en stierf op 12 januari. Hoe kon hij in die periode een narco-terrorist worden? Het leger zei dat hij tot de guerilla behoorde, en dat hij een wapen in zijn rechterhand hield. Ik toonde aan dat hij een medische geschiedenis had: een invaliditeit van 53% waarbij hij zijn rechterkant niet kon gebruiken. Het was het ene woord tegen het andere."

Falsos positivos

Deze buitengerechtelijke executies op jongens die door het leger valselyk voorgesteld worden als 'guerillastrijders gestorven in het gevecht', worden in Colombia falsos positivos genoemd. Militairen kregen in het kader van een 'body count' systeem geld, extra verlofdagen, of reisesjes aangeboden als beloning voor het doden van 'leden van de guerilla'.

Maria Ubilerma: "Ik ben Maria Ubilerma Sanabria López, moeder van Jaime Steven. Hij was 16 jaar. Toen een vriendin me opbelde en zei dat volgens de televisie de verdwenen jongens uit Soacha gevonden waren in een massagraf in Ocaña, ging er een enorme schok door me heen. Ik geloofde niet dat

hij dood was, een jongen zo vol leven en met zoveel projecten. In Ocaña zeiden ze me dat mijn zoon een guerillastrijder was. Het leger had hem gewapend aangetroffen en gedood op 8 februari tijdens een gevecht. Hij verdween op 6 februari en de 8e bleek hij dood. Hoe kan mijn zoon dan een guerillero geweest zijn? Hij wist niet eens hoe hij met een wapen moest omgaan. Na de dood van de jongens veranderden ze hun kleren. Dat werd gedaan door het leger zelf."

De moeders van Soacha

Luz Marina: "De 17 getroffen families voerden samen met enkele organisaties strijd om aan te tonen dat de jongens onschuldig waren. Als moeders van Soacha lieten we horen wat we doormaakten. Zo begonnen families over heel het land hun eigen aanklachten te doen, waardoor een balans werd opgemaakt van 3183 zaken op nationaal niveau. De regering in ons land noemt de gevallen van 'falsos positivos' eigenlijk 'valse aanklachten'. Het aantal staats misdaden in Colombia is talrijk. Wij zijn slachtoffers in alle betekenissen van het woord. Eerst verdwenen onze zonen, toen namen ze hun documenten af en vermoordden ze hen. Daarbovenop ontnamen ze hen hun identiteit door hen in massagraven te dumpen waar hun familie hen niet kon vinden, en schilderden hen af als delinquenten. Bovendien bedreigen ze ons omdat we onze rechten als slachtoffers opeisen. En tot slot zien we dat deze zaken op gerechtelijk gebied volledig straffeloos blijven. Gelukkig krijgen we steun bij het blootleggen van wat er in Colombia gebeurt. Wij hebben van Amnesty deze uitnodiging gekregen en we bezoeken 6 landen: Spanje, Duitsland, België, Nederland, Denemarken en Ierland. Wij beseffen dat dit wat moeilijkheden met zich zal meebrengen voor ons. We hebben als moeders geen schrik voor onszelf, maar wel voor onze andere kinderen. Maar ik denk echt dat het de moeite loont te strijden voor onze kinderen, hun leven, hun dromen en toekomstbeelden. In mijn geval kan ik geen dingen meer

met hen delen. Ze leven ver weg om veiligheidsredenen."

Met de dood bedreigd

Op het moment dat de moeders van Soacha de waarheid in verband met hun zonen naar buiten brachten, ontvingen zij en hun families verschillende bedreigingen. Desondanks gaan ze door met hun strijd voor rechtvaardigheid.

Maria Ubilerna: "Twee mannen op een moto grepen me bij het haar en duwden me tegen de muur. Ze zeiden dat ik moest stoppen met de aanklachten en het zo moest laten. Mijn dochters kregen ook bedreigingen. Er kwamen verschillende telefoontjes, in het midden van de nacht. Op een

bepaald moment kreeg ik een bericht op mijn gsm waarin stond 'Mama, ik hou erg veel van je, het lijkt'. De laatste bedreiging die we ontvingen was een pamflet met daarop de naam van Marina en mezelf. Het zei dat als we ons niet stil hielden, we niet lang meer te leven hadden. Ondanks de bedreigingen willen we doorgaan. We spreken in colleges en scholen, in Bogotá en Soacha, zodat kinderen niet meer misleid worden op de manier waarop wij misleid werden, en om de ouders te verwittigen. We bezochten slachtoffers in andere departementen, om naar elkaar te luisteren. In het begin waren er weinig families omdat de meesten door de bedreigingen angst hadden om te spreken. Maar het is de stilte die ons doodt. We zeiden dat ze geen angst moesten hebben. Moeders

sterven van verdriet, eenzaamheid en woede. Wij kunnen niet toestaan dat deze beestachtigheden voortduren. Wij hebben genoeg moeders begraven! Om die reden brengen wij dit uit."

Straffeloosheid

De moeders worden op hun reis vergezeld door Nancy Sanchez van MINGA, een Colombiaanse mensenrechtenorganisatie. Zij steunt de moeders op juridisch vlak in hun strijd tegen straffeloosheid. Ook het aantreden van een nieuwe president in augustus van dit jaar lijkt geen verandering te brengen.

Nancy: "De huidige president Santos was minister van Defensie toen deze daden gebeurden. Hij was politiek verantwoordelijk. In augustus werden 27 militairen ontslagen, maar er werden geen onderzoeken gestart of straffen uitgesproken. Onder hen waren drie generaals. Legercommandant Mario Montoya trad af, maar werd nadien ambassadeur in de Dominicaanse Republiek. Sinds augustus 2008 startten wij een aantal juridische zaken om gerechtelijke sancties te verkrijgen. We klaagden 56 militairen aan die betrokken waren bij het doden van de jongeren. In januari 2010 kwamen zij vrij. President Santos zocht geen enkele toenadering tot de slachtoffers, er is geen communicatie met de moeders. Er heerst geen politieke wil om een onderzoekscommissie aan te duiden. Op dit moment hebben wij geen enkel positief signaal ontvangen van de regering in deze zaak."

Luz Marina: "We willen je bedanken om deze problematiek zichtbaar te maken. In Colombia worden de media gemanipuleerd door dezelfde regering die de misdaden begaat. Ze proberen de waarheid te verhullen. In het geval van Soacha waren er vele internationale media en personen die onze zaak gesteund hebben. Alleen hadden we dit niet kunnen bereiken. Bedankt om ons deze momenten toe te staan en om ons te steunen."

[Anke Van Vossolle]

Gendergerelateerd geweld in de sloppenwijken van Kenia. De gevaarlijke tocht naar het toilet.

© Amnesty International

Meer dan de helft van de bewoners van Nairobi leeft in sloppenwijken. Desondanks slaagt de Keniaanse overheid er niet in om hen dezelfde diensten te verlenen als de overige inwoners. Vooral op het vlak van sanitair moeten de bewoners het stellen met gebrekkige tot zelfs mensonterende situaties. Vooral vrouwen zijn hiervan het slachtoffer. Zij moeten gemiddeld 5 tot 10 minuten wandelen om een toilet te bereiken. Bovendien gaat het afleggen van deze tocht in het donker vaak samen met het reële risico op verkrachtingen.

In sloppenwijken zoals Kibera en Mathare leven vrouwen en meisjes onder de constante dreiging van gendergerelateerd geweld, zowel thuis, op straat als op het werk. Veel vrouwen zijn vanuit landelijke gebieden verhuisd naar de hoofdstad in de hoop er een baan te vinden die hen uit de armoede

helpt. Maar het onveilige overlevingsklimaat duwt vrouwen vaak nog dieper in de armoede.

Risico op verkrachting op weg naar het toilet

De getuigenis van de 19-jarige Amina, die in de sloppenwijk Mathare woont, illustreert tal van problemen waar vrouwen in sloppenwijken mee geconfronteerd worden:

“Ik onderschatte het risico op geweld dat ik liep bij het gebruiken van de latrines die door 12 families gedeeld worden. (...) Dit veranderde toen ik 2 maanden geleden bijna verkracht werd. (...) Het was ongeveer 19 uur toen ik het toilet bereikte en er een groep van 4 jonge mannen tegenkwam – ook mijn buurjongen die ik goed kende was erbij... Zonder iets te zeggen hielden twee van hen mijn handen vast en sloe-

gen me in het gezicht.(...) Ik begon te roepen en vroeg hen om mij gerust te laten. Ik voelde dat ze me uitkleedden en één van hen zei dat ze me een lesje zouden leren omdat ik niet buiten hoorde te komen op dit tijdstip... Ik ben ervan overtuigd dat ze van plan waren om me te verkrachten, maar net op dat moment hoorden een paar mensen mijn geroep en kwamen me redden en de mannen renden weg... Ik heb het incident niet gemeld omdat één van de 4 mannen die ik goed kende me vertelde dat, als ik het incident zou melden aan officiële instanties of de politie, ze mij zouden komen opzoeken en de zaak met mij zouden afhandelen...”

Beperkte toegang tot sanitair

Uit cijfers van de Wereldbank blijkt dat 68 procent van de bewoners van de sloppenwijken in Nairobi gebruik maakt van gedeelde toiletten. Ongeveer 6 procent heeft geen enkele toegang tot toiletten. Degenen die niet over een gedeeld toilet beschikken, evenals vrouwen die 's nachts omwille van veiligheidsredenen niet durven buitenkomen, gebruiken ‘vliegende toiletten’ (menselijke uitwerpselen in een plastic zak buitengooien). Op sommige plaatsen worden op initiatief van de gemeenschap of van NGO's meer hygiënische toiletten geplaatst. Helaas getuigen verschillende vrouwen dat deze faciliteiten te duur zijn, zeker voor een gezin met veel kinderen.

Ook andere sanitaire faciliteiten, zoals een waskamer en douche, zijn slecht toegankelijk en ook hier zijn de hygiënische omstandigheden erg slecht. De door Amnesty geïnterviewde vrouwen gaven aan dat ze in de praktijk daarom meestal hun eigen woonplek gebruiken om zich te douchen. Dit is allesbehalve een ideale oplossing op het vlak van privacy, aangezien het niet altijd mogelijk is dat het hele gezin de kleine woonst op dat moment verlaat.

Geweld tegen vrouwen

De meest vanzelfsprekende impact van slechte sanitaire omstandigheden is de makkelijke verspreiding van ziektes en infecties. Daarnaast blijkt dat de afwezigheid van toiletten in de directe omgeving van het huishouden ook een negatief effect heeft op de veiligheid van vrouwen. De geïnterviewde vrouwen vertelden Amnesty over het gevaar op seksueel of ander (gendergerelateerd) geweld dat ze lopen wanneer ze 's nachts buiten komen om naar de gemeenschappelijke toiletten te gaan. De case van Amina is een voorbeeld van het feit dat vrouwen vaak het slachtoffer worden van mensen die ze kennen, zoals ex-partners, burens, De angst voor vergeldingen leidt ertoe dat vrouwen geweldplegingen niet melden aan officiële instanties of zelfs aan hun eigen familieleden.

Beperkte veiligheidsvoorzieningen en rapporteringsmogelijkheden

De terughoudendheid om geweld te melden, houdt ook verband met de overtuiging dat de politie het geweld toch niet als een misdaad zou beschouwen. Bovendien, zo getuigen 10 slachtoffers, is het rapporteren van een misdaad omslachtig, tijdrovend en kostelijk omdat je van het lokale politiekantoor doorverwezen wordt naar het hoofdkantoor. Dezelfde obstakels gelden voor het neerleggen van een juridische klacht. Daarnaast is er in de sloppenwijken nauwelijks politie aanwezig. Het plaatsen van één of meerdere vaste politiestations in een wijk zoals Kibera, zou de veiligheid van de vrouwen verbeteren en de politie makkelijker aanspreekbaar maken. Ook straatverlichting is er nauwelijks en zou voor meer veiligheid kunnen zorgen.

Millenniumdoelstellingen in de praktijk

Op basis van de Millenniumdoelstellingen stelde de Keniaanse overheid zichzelf tot doel om tussen 1990 en 2015 het aantal mensen zonder toegang tot sanitaire voorzieningen met de helft te verminderen. De overheid heeft ambitieuze plannen om er voor te zorgen dat 90 procent van de huishoudens toegang zullen hebben tot hygiënische, betaalbare en duurzame toiletfaciliteiten tegen 2015.

In de praktijk blijkt echter dat deze doelstellingen allesbehalve vanzelfsprekend zijn. De Keniaanse overheid heeft gedurende decennia de sloppenwijken genegeerd in haar stedenbouwkundige

plannen en begroting. Dit verklaart waarom de sloppenwijken niet aangesloten zijn op het rioleringssysteem van de hoofdstad en de inwoners het dus moeten stellen met open rioleringen en putlatrines. Dat de Keniaanse overheid de verantwoordelijkheid van zich afschuift, blijkt ook uit het feit dat volgens de wet landeigenaars verantwoordelijk zijn voor de sanitaire voorzieningen in hun eigendommen. Huurders die echter bij hun huiseigenaar klagen over de afwezigheid van sanitair, krijgen te horen dat ze maar moeten vertrekken als het hen niet aanstaat. Verschillende getuigenissen geven aan dat het vaak lange tijd duurt vooraleer uitbaters van publieke toiletten of huiseigenaars de verantwoordelijkheid opnemen om de bestaande putlatrines leeg te maken. Via een specifiek beleid gericht op water en sanitaire voorzieningen, probeert de Keniaanse overheid toch de Millenniumdoelstellingen te halen. Zo ondersteunt ze uitbaters van publieke toiletten en voorziet ze subsidies voor huishoudens om toiletten te bouwen in de sloppenwijken. Amnesty stelt in haar rapport over de situatie in Kibera dat dit een belangrijke eerste stap is. Toch zijn er grote gaten in de aanpak van de Keniaanse overheid. De overheid laat het bijvoorbeeld na om, volgens de bestaande Keniaanse wetge-

ving, landeigenaars te verplichten om de nodige sanitaire infrastructuur te plaatsen. Een ander belangrijk gebrek in het Keniaanse beleid is dat er nauwelijks aandacht is voor de hoge risico's die vrouwen lopen omdat er geen toilet en badkamer in hun eigen woningen voorzien zijn. Omdat de noden van deze vrouwen niet in rekening worden gebracht in het beleid is het onwaarschijnlijk dat de Keniaanse overheid de Millenniumdoelstellingen over toegang tot sanitair zal halen.

Algemene situatie in sloppenwijken

Over het algemeen zijn de leefomstandigheden in de sloppenwijken erg problematisch. Zo wonen sommige mensen op grond die gereserveerd is voor wegen of andere publieke of private infrastructuur. Van de ene op de andere dag kunnen ze het slachtoffer worden van gedwongen uitzetting. Omdat de sloppenwijken illegale woonplaatsen zijn, investeert de overheid (en private eigenaars) ook niet in betere behuizing, sanitair, wegen, stortplaatsen, ondergrondse rioleringen, etc. Zo ontstaat een vicieuze cirkel van armoede. De povere omstandigheden waarin (voornamelijk) vrouwen leven, maken hen erg kwetsbaar voor geweld. Ze hebben niet de financiële mogelijkheden om ergens anders te wonen. Slachtoffers

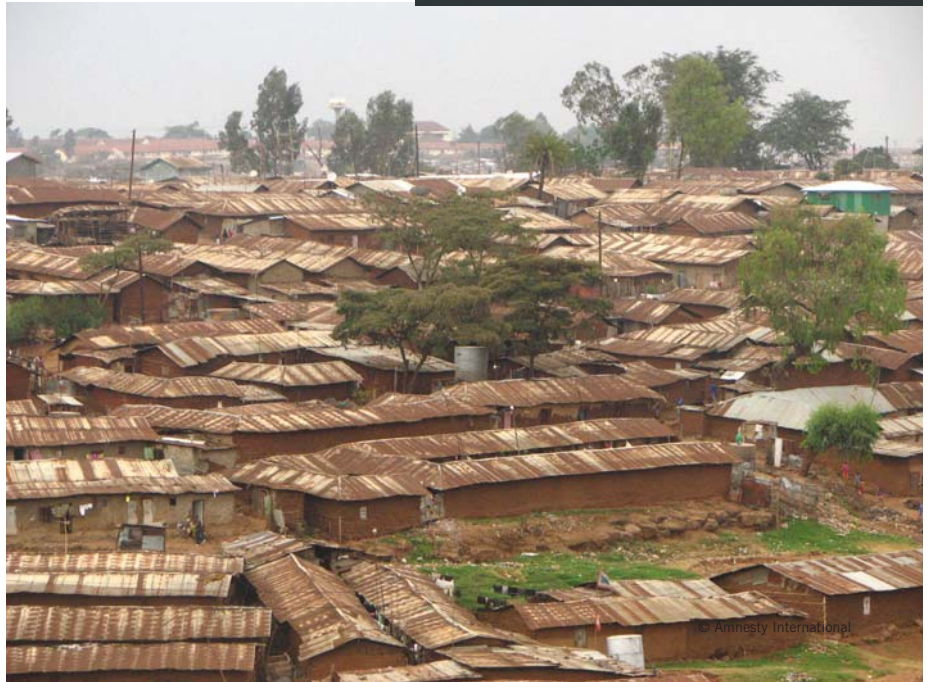
van geweld hebben een grotere kans om hun baan te verliezen. Daarbovenop moeten ze soms medische kosten betalen die ze zich niet kunnen veroorloven, waardoor ze nog dieper wegzakken in armoede.

Met de Demand Dignity campagne vraagt Amnesty aandacht voor mensenrechtenschendingen die mensen arm maken en arm houden. Op 4 oktober, tijdens de UN World Habitat Day, werd aandacht gevraagd voor de situatie in sloppenwijken wereldwijd. Volgens Amnesty leven er momenteel immers 1 miljard mensen in sloppenwijken.

Bronnen:

Report: Risking rape to reach a toilet, Women's experiences in the slums of Nairobi, Kenya

Report: Insecurity and Indignity, Women's experiences in the slums of Nairobi, Kenya

AMNESTY VOERT ACTIE: VAN U2 NAAR WORLD TOILET DAY

Op **22 en 23** september trad **U2 op in België**. Vrijwilligers van **Amnesty** voerden tijdens die dagen actie voor de vrouwen in de **sloppenwijken van Kibera, Kenia**. Duizenden concertgangers tekenden de petitie en velen lieten zich ook fotograferen als steunbetuiging aan de vrouwen van Kibera.

Op vrijdag **19** november was het **World Toilet Day** en voerde **Amnesty** actie voor de **Keniaanse ambassade**. Amnesty vraagt van de Keniaanse overheid om gendergerelateerd geweld in sloppenwijken aan te pakken. Dit is mogelijk door de ongeschikte toegang tot sanitair en tot publieke veiligheidsdiensten aan te pakken.

De belangrijkste eisen zijn:

- Gelijke juridische bescherming van mensen die in sloppenwijken leven. Hiermee wordt voor namelijk bedoeld op juridische middelen om van huiseigenaars te eisen om sanitair in de directe omgeving van de verschillende huishoudens te voorzien.
- Ondersteuning van aannemers die niet over voldoende middelen beschikken om sanitaire voorzieningen te installeren.
- Het verbeteren van de hygiënische omstandigheden door stortplaatsen en verbeterde wegen te voorzien
- Voorzien van politieposten en politiepatrouilles in de sloppenwijken
- Veiligheid verhogen door meer straatverlichting te installeren.

© Amnesty International

STUUR EEN BRIEF NAAR:

Daniel Ortega Saavedra
Presidente de la República
Reparto El Carmen
Costado oeste del Parque El Carmen
Managua, NICARAGUA

Posttarief 1.15 euro

Stop het absolute abortusverbod in Nicaragua

Sinds 2008 lopen Nicaraguaanse vrouwen en meisjes die een abortus ondergaan, het risico te worden veroordeeld tot een lange gevangenisstraf. Het abortusverbod is absoluut en geldt dus ook voor een zwangerschap ten gevolge van een verkrachting of bij gevaar voor het leven of de gezondheid van de vrouw. Het medisch personeel dat vrouwen in dergelijke omstandigheden helpt, loopt eveneens het risico te worden bestraft.

Schrijf een brief naar de president van Nicaragua waarin je hem zegt dat het absolute verbod op abortus een mensenrechtenschending is; dat vrouwen het recht hebben op leven en het recht niet te worden verplicht hun zwangerschap verder te zetten wanneer deze het gevolg is van een verkrachting of wanneer hun leven of gezondheid in gevaar is.

VOORBEELDBRIEF

(plaats, datum)

Dear President,

The criminalization of access to abortion services, and the denial of safe and legal abortion services even where continuing with a pregnancy endangers a woman's or girl's life or health, or where the pregnancy is a result of rape, is a human rights violation.

Denying access to this type of essential medical care through the threat of criminal punishment is putting women and girls' lives and health in danger, and places Nicaragua among only three per cent of the world's countries to have enacted such draconian legislation.

This retrograde decision puts Nicaragua out of step with the rest of the world and with the majority of other countries in Latin America.

The criminalization of abortion in all circumstances is unlawful, unreasonable and unenforceable.

I urge you to take all necessary action to ensure that Articles 143, 145, 148 and 149 of the Nicaraguan Penal Code are repealed.

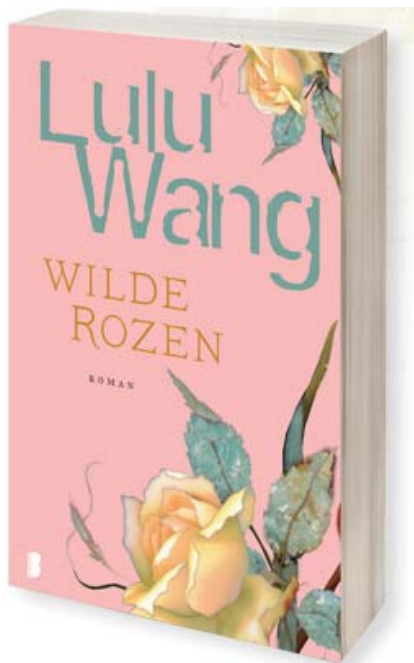
You must also ensure that safe and legal abortion services are accessible without unreasonable restrictions for women and girls whose lives or health are put at risk by continuing with a pregnancy, or whose pregnancy is the result of rape.

Sincerely,

[naam, adres, handtekening]

Eventuele antwoorden aan Amnesty International bezorgen.

Wilde Rozen – Lulu Wang

© Constantin Film Produktion

China blijft op wereldvlak een buitenbeentje. Een vijfde generatie communistische leiders staat klaar om het land, dat steeds verder evolueert richting kapitalisme, de 21ste eeuw in te leiden. De reactie op de Nobelprijs voor de Vrede en de recente rondreisjes van leider Hu Jintao geven een beeld van een land dat een weg vooruit zoekt. Na al die jaren blijft de geest van Mao echter nog steeds over partij en staat hangen. De in China geboren Lulu Wang kijkt in *Wilde Rozen* terug op haar kindertijd, en hoe ze de Culturele Revolutie als twaalfjarige beleefd heeft.

Qiangwei (alias Lulu Wang) is de enige dochter van een universiteitsdocente en een militaire officier. Tijdens de Culturele Revolutie worden zij als intellectuelen bestempeld en ervan beschuldigd zich beter te voelen dan een boer of arbeider. Ze worden onverbiddelijk naar heropvoedingskampen gestuurd om via fysieke arbeid te leren opnieuw solidair om te gaan met hun minderbedeelde landgenoten. De kleine Qiangwei blijft

alleen achter in een opvangcentrum met massa's onbeantwoorde vragen die ze voordien steeds op moeder kon afvuren (haar vader heeft ze in die periode al twee jaar niet meer gezien).

Er ontstaat geleidelijk aan een kloof tussen enerzijds wat ze geacht wordt te denken en hoe ze zich hoort te gedragen als vrouw in het China van de jaren 60 en 70, en anderzijds hoe ze zich werkelijk voelt. Verder in het boek begint ze niet alleen aan haar ouders te twifelen, maar wordt ze ook haar lichamelijke en emotionele veranderingen gewaar. Ze gaat hiervoor niet enkel te rade bij zichzelf, maar ook bij mensen in haar omgeving. Dit brengt haar alleen maar meer in de war, aangezien zowat iedereen er een andere mening op na lijkt te houden.

Wat het boek zo sterk maakt, is dat Qiangwei een sterke en geëmancipeerde vrouw blijkt te zijn, die op zeer jonge leeftijd al verdraaid goed weet wat ze wil. Zo is ze het niet eens met de heersende idee dat vrouwen enkel lief en aangenaam in de omgang moeten zijn, maar wil ze haar geest verruimen door hogere studies aan te vatten. Doordat de historische context en psychologische thematiek vanuit het hoofdje van een twaalfjarig meisje belicht wordt, levert het vaak schattige en geestige verwoordingen op.

Focus op Vrouwen is een driemaandelijks nieuwsbrief van het Amnesty International Vrouwenrechtenteam.

De ingenomen standpunten vertegenwoordigen niet noodzakelijk de standpunten van Amnesty International.

REDACTIE:

Olaf Du Pont (eindredacteur),
Femmy Thewissen, Annemie Van Uytven,
Anke Van Vossolle, Marie Veys, Lies Sledsens

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Karen Moeskops
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen

VORMGEVING:

Danny Wyts - Drukkerij WAG

REDACTIEADRES:

Amnesty International Vlaanderen vzw
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen
T: 03 271 16 16
F: 03 235 78 12
E: annemie_vanuytven@hotmail.com
W: www.amnesty.be

Wil je de *Focus op Vrouwen* gratis ontvangen? Contacteer dan Kris Laurijssen via 03 271 16 16 of mail je volledig thuisadres naar KrisL@aivl.be

Wil je graag een elektronische versie van *Focus op Vrouwen* in je mailbox ontvangen? Surf naar www.amnesty.be/vrouwen en schrijf je in.

Amnesty International is een wereldwijde onafhankelijke en onpartijdige organisatie die de naleving van alle mensenrechten nastreeft door onderzoek en actie.

Onze activisten worden gedreven door verontwaardiging over ernstige mensenrechtenschendingen en door hoop op een wereld waarin alle mensenrechten werkelijkheid zijn voor alle mensen.

Giften zijn welkom op rekeningnummer 000-0000082-82. Giften vanaf 30 euro op jaarbasis zijn fiscaal aftrekbaar. Meer info over hoe u Amnesty International kan steunen, lees je op www.amnesty.be/steunons.

